

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2157/2017
26.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др. Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Гордана Примовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Жарко Раданов, адвокат из ..., ради утврђења права становања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2бр.260/2017 од 16.05.2017.године, у седници већа одржаној дана 26.04.2018.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2бр.260/2017 од 16.05.2017.године.

Образложење

Побијаном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2бр.260/2017 од 16.05.2017.године, одбијена је жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда Основног суда у Новом Саду П2бр.1555/16 од 28.02.2017.године исправљена решењем истог броја од 29.03.2017.године, којом је утврђено да тужиља са малолетним дететом ВВ има до пунолетства детета право становања (habitatio) на стану у ... у улици ... број ..., стан број ..., површине 42 м², који је у власништву туженог, што је тужени дужан трпети под претњом извршења и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Одлучено је и да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се конкретно не наводи законски основ на коме тужени заснива тврдњу о учињеној релативно битној повреди поступка пред другостепеним судом. Само позивање на битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, без конкретног указивања коју је одредбу Закона о парничном поступку другостепени суд повредио, не представља довољно одређење релативне повреде поступка.

Према утврђеним чињеницама, парничне странке су закључиле брак 1997. године, у коме је рођено четворо деце и то сада пунолетна ГГ, те малолетне ДД, ЂЂ и ВВ. Правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П26р.536/16 од 01.11.2016.године, разведен је брак парничних странака. Најмлађе дете ВВ, поверена је на самостално вршење родитељског права тужиљи. Малолетне ДД и ЂЂ поверене су туженом на самостално вршење родитељског права. Тужиља, на своје име нема укњижених непокретност, незапослена је, прима социјалну помоћ и дечији додатак, станује у изнајмљеном стану који јој плаћа сестра. Заједничко домаћинство парничних странака у ... напустила је због насиља у породици. Тужени, који је према јавној евиденцији уписан као власник предметног стана, поседује још два стана у ..., које издаје у закуп. Запослен је, остварује зараду од 30.000,00 динара, а бави се и сточарством. Живи у ... у породичној кући са три старије ћерке.

Код овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови применом одредбе члана 194. Породичног закона утврдили право становања малолетне ВВ и тужиље, као родитеља којој је поверено вршење родитељског права, на најмањој од некретнина које поседује тужени.

Одредбом члана 194. Породичног закона, прописано је да дете и родитељ који врши родитељско право имају право становања на стану чији је власник други родитељ детета, ако дете и родитељ који врши родитељско право немају право својине на усељивом стану. Право становања траје до пунолетства. Немају право становања дете и родитељ, ако би прихватање њиховог захтева за право становања представљало очигледну неправду за другог родитеља.

Суштина ове законске одредбе је да обезбеди остварење права на дом као једног од најважнијих права из корпуса права установљених ради добробити и заштите детета. Том праву морају бити подређени интереси родитеља, па и туженог за предметни стан. Ово тим пре што је власничко питање на предметном стану предмет спора о утврђивању удела у заједничкој имовини стеченој у браку са овде тужиљом.

Неосновано је указивање ревидента да су судови погрешном применом наведене законске одредбе занемарили најбољи интерес малолетног детета да остане у досадашњој средини, уз сестре и оца у посебно одвојеним просторијама, што је тужиља самовољно одбила. Право становања је Породичним законом

конституисано као право детета. Суд је у смислу Конвенције о правима детета и одредбе члана 266. Породичног закона увек дужан да се руководи најбољим интересом детета. Стога је, за остваривање права становања потребно да се то чини у најбољем интересу детета и да постоји стамбени простор који је подобан за конституисање права становања. Из утврђеног чињеничног стања произилази да су испуњени услови из одредбе члана 194. Породичног закона за успостављање права становања малолетног детета са мајком, која врши родитељско право у посебном стану. То је и у интересу детета имајући у виду разлог напуштања заједничког домаћинства у У тој ситуацији живот под истим кровом бивших супружника не би био у интересу њихове малолетне деце.

Неосновани су и ревизијски наводи да је усвајањем тужбеног захтева суд водио рачуна само о интересима једног детета, а да су права остале деце угрожена, те да су иста дискриминисана противно одредбама Породичног закона и Конвенције о заштити права детета. Ово са разлога што се на имену туженог, коме су на самостално вршење родитељског права поверена два малолетна детета, а са њим живи и треће пунолетно дете, води више непокретности, два стана у ... и продична кућа у ..., па право становања ни једном детету парничних странака, као ни туженом није угрожено. Стога, утврђивањем права становања најмлађег детета парничних странака није неправично, ни у односу на другу децу, нити у односу на туженог.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је, применом члана 414. ЗПП, одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
др. Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић